

vores valuta egentlig også skulle være en del af euroen.

Selv om Danmark på grund af vores forbehold altså ikke deltager fra den 1. januar 1999, er der for mig at se ingen tvivl om, at en fælles valuta kommer til at få stor betydning for Danmark. Der er i hvert fald ingen tvivl om, at den politiske indflydelse under alle omstændigheder mindskes, når man ikke deltager fuldt ud i et samarbejde, ikke kun, når vi taler euro, men i det hele taget, når man taler om at have forbehold. Hvis man står uden for, har man ikke så stor politisk indflydelse. Sådan må det nu engang være.

Jeg synes, det er væsentligt, før jeg tager fat på en argumentation om, hvorfor det er vigtigt, at vi er med i euroen, at tale lidt om, hvad det er for et arrangement, vi nu har fået, og jeg synes faktisk ikke, der er så stor grund til at være urolig på nuværende tidspunkt.

Det nye valutakursarrangement, ERM II, hvor Danmark deltager med en snæver udsvingsbåndmargin på 2,25 pct., minder meget om det, vi havde under EMS-samarbejdet. Vi støtter, at Danmark har valgt et snævert bånd, fordi vi mener, at det er med til at signalere finansiell og økonomisk ansvarlighed. Det understreger, at Danmark på trods af forbeholdet ikke har til sinds at bruge devaluering som et politisk instrument.

Vi mener egentlig også, at der bl.a. i Økonomiministeriets seneste publikation om emnet, »Danmark i det økonomiske samarbejde i EU«, på siderne 222-224 – det er mere, hvis der er nogle, der vil spørge til det – på glimrende vis fortælles, hvad det er for et arrangement, vi har fået. Vi må se i øjnene, at idet vi ikke kan være med i euroen på nuværende tidspunkt, har det været vigtigt, at vi har fået etableret den næstbedste løsning, og det synes jeg faktisk er tilfældet.

Jeg synes, vi har fået en fin aftale med de øvrige parter. Der skal dog ikke herske tvivl om, at Det Konservative Folkeparti ønsker, at Danmark helt og fuldt bliver medlem af ØMU'ens tredje fase og deltager i euroen.

Det er der flere grunde til. Jeg vil koncentrere mig om fem af dem.

For det første mener vi, at euroen forbedrer det indre marked. Den skaber prisgennemsigtighed og giver dermed forbrugerne og virksomhederne bedre vilkår via markedsmekanismer. Den letter markedsadgangen. Den laver et fælles kapitalmarked med stor volumen og fjer-

ner med andre ord de sidste barrierer for et ægte indre marked.

For det andet bliver euroen i sig selv en stærk valuta. Den bliver toneangivende i verden med stor indflydelse derpå, og det er klart, at det, at vi står uden for, gør, at vi skal betale en meromkostning i form af en højere rente for at stå uden for.

For det tredje sikrer konvergenskravene, at den økonomiske udvikling i eurolandene forbliver sund. Man sikrer lavinflation og en stabil økonomisk udvikling, og der bliver utvivlsomt en meget kort snor for finanspolitiske eventyr for de lande, der deltager, fordi lavinflation og det, at man har en stabilitets- og vækstpagt, er med til at sikre, at de pengepolitiske mål bliver nået.

For det fjerde vil det danske erhvervsliv få euroen som absolut hovedvaluta. 2/3 af al udenrigshandel foregår med EU-landene, og 50 pct. af al handel, som foretages fra Danmark, er med eurolandene. Derfor får det naturligvis stor betydning.

For det femte, og det synes jeg er væsentligt at få understreget nu, hvor det har været så stort et debatpunkt her, er det vigtigt, at Den Europæiske Centralbank er sikret total uafhængighed. Dermed skabes der nemlig tillid til de pengepolitiske målsætninger.

I den forbindelse synes jeg, det er vigtigt at understrege, at Det Konservative Folkeparti derfor også tager stærkt afstand fra de udtalelser, der er kommet fra den tyske finansminister, Oskar Lafontaine, om, at Den Europæiske Centralbank skulle til at tage beskæftigelseshensyn i rentepolitikken.

Den slags gammeldags socialistiske forslag er ødelæggende for den pengepolitiske troværdighed, og de skal naturligvis skydes ned med det samme, hvilket også er sket. Der er ingen grund til at bruge mere krudt på den sag, for Oskar Lafontaine får intet held til at gennemføre det. Centralbanken skal naturligvis være uafhængig.

Der er derfor for os ikke nogen tvivl om, at Danmark helt og fuldt bør tilslutte sig euroen, når der er et flertal i befolkningen for at fjerne forbeholdet.

Her vil jeg gerne sige til hr. Ole M. Nielsen, som har været heroppe og efterlyse, om ikke der var nogle negative argumenter, at det er der naturligvis altid. Det er selvfølgelig klart, at når man vælger at sige, at pengepolitik skal være et fælleseuropæisk anliggende, fratager man sig